

Tine Marie Van Damme

www.postkantoor.org

TROOST

met illustraties van

Sassafras De Bruyn

Penelope Deltour

Heike Villavicencio

Saar De Buysere

DE EENHOORN

POSTKANTOOR 00/00/00 ontvangt brieven naar overleden geliefden.

Het postkantoor werd opgericht op 05/01/2017 om troost en houvast te bieden in donkere dagen.

Rouw is de omgekeerde postzegel op een gesloten envelop.

Het postkantoor wil mensen op verhaal brengen, door te schrijven over de dood heen, want liefde overlijdt niet.

00/00/00 geeft aan dat tijd in de dood onbestaande is.

Voor de nabestaanden herbegint de jaartelling vanaf 0, er is een leven met en een leven zonder de overledene.

Ik nam afscheid van mijn (groot)moeder en stelde haar de vraag of ze mij een brief kon schrijven als ze aan de overkant was aangekomen.

Ze antwoordde dat haar brief lang onderweg zou zijn ...

Dit antwoord bleef in mijn hoofd zinderen.

Iemand vertelde mij dat toen er in een dorpje een postbode stierf de bewoners brieven aan overleden geliefden meegaven in de kist van de postbode. Ik vind dat een aangrijpende manier om met verlies om te gaan. Waarom kan je op 6 december een brief schrijven naar Sinterklaas, maar bestaat er geen postkantoor dat brieven naar overledenen ontvangt?

Ik besloot daarom zelf een anonieme postbus op te richten: een postkantoor voor brieven naar overleden geliefden. Het was belangrijk voor mij dat er vanuit het postkantoor ook een antwoord naar de afzender ging.

Een citaat uit de brief, als teken dat het postkantoor de brief goed ontvangen heeft, een aantal zinnen uit de brief die kenmerkend zijn voor de inhoud van de brief. Ik wist al snel dat ik voor dit antwoord de hulp van beeldend kunstenaars moest inroepen. Elke briefschrijver ontvangt een interpretatie van de brief in een beeld. Momenteel werkt het postkantoor samen met acht kunstenaars.

Het duurde maanden voor de eerste brief in de brievenbus viel. Maar er kwamen er steeds meer en het is niet meer opgehouden.

Mensen schrijven op hun mooiste briefpapier, of op het eerste vel papier dat ze vinden. Schoonschrift evolueert gaandeweg in de brief in gekrabbel. Woorden liegen niet. Niet erkend verlies krijgt woorden, er kan nog afscheid genomen worden, ook als de persoon overleden is. Moeders schrijven naar hun stilgeboren kind, naar een kind dat nooit geboren kon worden. Mensen schrijven naar hun overleden man, vrouw, minnaar of klasgenootje. Het zijn brieven waar je stil van wordt ... Al deze brieven worden in een kluis bewaard en door zo weinig mogelijk mensen gelezen. Enkel de postbode en de betreffende kunstenaar lezen de brief.

Ik weet dat ik geen antwoord van mijn (groot)moeder zal ontvangen, mijn postbus zal altijd leeg blijven. Daarom tracht ik hem te vullen met andere post.

Het postkantoor wil troost bieden in droeve dagen ...

Tine Marie Van Damme

Postbode Postkantoor 00/00/00

Leent, 17 december 1908

Liefste (vroeg) moeder,

Vier jaar later. Vier jaar geleden was ik jou een
een brief te schrijven dat je was je dankbaar bent
aangekomen.

Vandaag schrijf ik jou. Ik heb dit nu lang genoeg uit-
gesteld.
Het was te laat, in een jaar je er niet meer bent. Maar je
bent hierdoor dichtbij.
Vandaag was je er enkel toe ik je zag;
sinds jouw dood ben je er altijd.

Je zit nu ook in mijn hoofd verborgen. Ik neem je omal-
thet nog mee. Alles wat ik schrijf, wordt voortdurend met
jou toe mijn naam. Je staat letterlijk achter mij in
alles wat ik ondernem en met de wereld deel.

Vandaag is dit de eerste dag dat ik niet uit mezelf van
jouw (steeds) dacht.
Ik was herinnerde mij daten.
De mist jou nog elke dag, steeds meer.

Ik zeg je de dag, maar niet de dagen. Het gaat niet
om vandaag, maar om altijd.

Je hebt mij gedragen in dit leven. Van wereld weg-
gehanden.
Gedraag je lief.

Ik lag altijd in jouw boeiende schuif, jij was mijn
schuif.
Liefde bij jou kan ik je schuif raffen, ook
aan ik gaon.
Het wil te groot voor gevonden was.

Ik mis jou ...

Ik draag je voor iedereen aan jou. Ik weet dat
mijn krachtenbus leeg zal blijven, maar ik hoop jou
tegen te zien.
Dat laatste.
Ik heb je brief in.
Mijn.
Het pastel ik mij in jouw schuif.
Dan sta we
vanillepopping met een spekulaasje te.
Dan schommel
ik alleen op de reestige en schommel van de leu-
vraai van die ik de naam vreten heb.
Dan
pastel ik je me in je bed en dan is nooit meer
mit.

Je kleingedachten

Vine + Marie

